1 Οκτωβρίου 2013

Οι γυναίκες της εποχής μας

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Σωφρόνιος Αγιορείτης-Έσσεξ (Σαχάρωφ) / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Τα παιδιά μας έγιναν ανίκανα για την πίστη εξ αιτίας των γονέων **– Πώς ή γιατί συμβαίνουν όλα αυτά;**

[...]Επειδή **οι γυναίκες της εποχής μας έχασαν την υψηλή αυτή συνείδηση, άρχισαν να γεννούν προπαντός κατά σάρκα**. Τα παιδιά μας έγιναν ανίκανα για την πίστη. Συχνά αδυνατούν να πιστέψουν ότι είναι εικόνα του Αιωνίου Θεού. Η μεγαλύτερη αμαρτία στις ημέρες μας έγκειται στο ότι οι άνθρωποι βυθίστηκαν στην απόγνωση και δεν πιστεύουν πια στην Ανάσταση. Ο θάνατος του ανθρώπου εκλαμβάνεται από αυτούς ως τελειωτικός θάνατος, ως εκμηδένιση, ενώ πρέπει να θεωρείται ως στιγμή αλλαγής της μορφής της υπάρξεώς μας ως ημέρα γεννήσεώς μας στην ανώτερη ζωή, σε ολόκληρο πλέον το πλήρωμα της ζωής που ανήκει στο Θεό.

Αλήθεια, το Ευαγγέλιο λέει: «Ο πιστεύων εις τον Υιόν έχει ζωήν αιώνιον ο δε απειθών τω Υιώ ουκ όψεται ζωήν» (Ιωάν. 3,36). «Αμήν, αμήν λέγω υμίν ότι... ο πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιωάν. 5,24). «Αμήν, αμήν λέγω υμίν, εάν τις τον λόγον τον εμόν τηρήση, θάνατον ου μη θεωρήση εις τον αιώνα» (Ιωάν. 8,51). Παρόμοιες λοιπόν εκφράσεις μπορούμε να αναφέρουμε πολλές.

Συχνά ακούω από τους ανθρώπους: Πώς ή γιατί συμβαίνουν όλα αυτά;

Γιατί η πλειονότητα των ανθρώπων έχασε την ικανότητα να πιστεύει; Δεν είναι άραγε η νέα απιστία συνέπεια της ευρύτερης μορφώσεως, όταν αυτό που λέει η Γραφή γίνεται μύθος, απραγματοποίητο όνειρο;

Η πίστη, η ικανότητα για την πίστη, δεν εξαρτάται πρωτίστως από τον βαθμό μορφώσεως του ανθρώπου. Πράγματι παρατηρούμε ότι στην εποχή μας, κατά την οποία διαδίδεται η μόρφωση, η πίστη ελαττώνεται, ενώ θα έπρεπε ουσιαστικά να συμβαίνει το αντίθετο όσο δηλαδή πλατύτερες γίνονται οι γνώσεις του ανθρώπου, τόσο περισσότερες αφορμές έχει για να αναγνωρίζει τη μεγάλη σοφία της δημιουργίας του κόσμου. **Σε τί λοιπόν συνίσταται η ρίζα της απιστίας;**

Πριν απ' όλα οφείλουμε να πούμε ότι το θέμα αυτό είναι πρωτίστως έργο των γονέων, των πατέρων και των μητέρων. Αν οι γονείς φέρονται προς την πράξη της γεννήσεως του νέου άνθρωπου με σοβαρότητα, με τη συνείδηση ότι το γεννώμενο βρέφος μπορεί να είναι αληθινά «υιός άνθρωπου» κατ' εικόνα του Υιού του Ανθρώπου, δηλαδή του Χριστού, τότε προετοιμάζονται για την πράξη αυτή όχι όπως συνήθως γίνεται αυτό. Να ένα υπέροχο **παράδειγμα ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ** προσεύχονταν για πολύ καιρό να τους χαρισθεί τέκνο... Και τί συνέβη λοιπόν; «Ώφθη δε αιτώ (τω Ζαχαρία) άγγελος Κυρίου εστώς εκ δεξιών του θυσιαστηρίου του θυμιάματος. Και εταράχθη Ζαχαρίας ιδών, και φόβος επέπεσεν επ' αυτόν. Είπε δε προς αυτόν ο άγγελος μη φοβού, Ζαχαρία διότι εισηκούσθη η δέησίς σου, και η γυνή σου Ελισάβετ γεννήσει υιόν σοι, και καλέσεις το όνομα αυτού Ιωάννην και έσται χαρά σοι και αγγαλίασις, και πολλοί επί τη γεννήσει αυτού χαρήσονται. Έσται γαρ μέγας ενώπιον του Κυρίου... και Πνεύματος Αγίου πλησθήσεται έτι εκ κοιλίας μητρός αυτού, και πολλούς των υιών Ισραήλ επιστρέψει έπι Κύριον τον Θεόν αυτών» (Λουκ. 1,11-16).

Βλέπουμε μάλιστα στη συνέχεια ότι ο Ιωάννης, ευρισκόμενος ακόμη στην κοιλιά της μητέρας του, αναγνώρισε την επίσκεψη της μητέρας του Χριστού, σκίρτησε από χαρά και η χαρά του μεταδόθηκε στη μητέρα του. Τότε εκείνη γέμισε με προφητικό πνεύμα. Άλλο παράδειγμα είναι η προφήτιδα Άννα.

Έτσι και τώρα αν οι πατέρες και οι μητέρες θα γεννούν παιδιά συναισθανόμενοι την άκρα σπουδαιότητα του έργου αυτού, τότε τα παιδιά τους θα γεμίζουν από Πνεύμα Άγιο, ήδη από την κοιλιά της μητέρας και η πίστη στον Θεό, τον Δημιουργό των απάντων, ως προς τον Πατέρα τους, θα γίνει γι' αυτά φυσική, και καμία επιστήμη δεν θα μπορέσει να κλονίσει την πίστη αυτή, γιατί «το γεννώμενον εκ Πνεύματος πνεύμα εστίν». Η ύπαρξη λοιπόν του Θεού και η εγγύτητά του σε μας είναι για μια τέτοια ψυχή οφθαλμοφανές γεγονός. Και η απιστία των πολυμαθών ή των αμαθών στα μάτια των τέκνων αυτών του Θεού θα είναι απλώς απόδειξη ότι οι άνθρωποι εκείνοι δεν γεννήθηκαν ακόμη Άνωθεν, και ακριβώς εξαιτίας του γεγονότος αυτού δεν πιστεύουν στον Θεό, διότι είναι εξολοκλήρου σάρκα, γεννημένοι από σάρκα.

Εκείνο όμως που αποτελεί πραγματικό πρόβλημα για την Εκκλησία, τον προορισμό της, είναι το πώς να πείσει τους ανθρώπους ότι είναι αληθινά τέκνα και θυγατέρες του αιωνίου Πατρός πώς να δείξει στον κόσμο τη δυνατότητα μιας άλλης ζωής, όμοιας προς τη ζωή του ιδίου του Χριστού, ή τη ζωή των προφητών

και των αγίων.

Η Εκκλησία οφείλει να φέρει στον κόσμο όχι μόνο την πίστη στην ανάσταση, αλλά και τη βεβαιότητα γι’ αυτήν. Τότε περιττεύει η απαίτηση για οποιεσδήποτε άλλες ηθικιστικές διδασκαλίες.

Αποσπάσματα από το βιβλίο του (†)Αρχιμ. Σωφρονίου, «Το Μυστήριο της χριστιανικής ζωής», Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ 2010 pemptousia.gr

Πηγή: http://hellas-orthodoxy.blogspot.co.uk/2013/09/blog-post_7334.html?utm_source=feedburner&utm_medium=feed&utm_campaign=Feed:+blogspot/hellas-orthodoxy+%28Hellas-Orthodoxy%29